Веселка

THE RAINBOW A CHILDREN'S MAGAZINE

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

РІК XXXX ТРАВЕНЬ 1994 Ч. 5 (471)

Наталія КІБЕЦЬ

НАШИМ ДОРОГИМ

І знов прийшла весна,
цвітуть сади —
Поля укрились квітом,
лани парують свіжістю землі,
А в синім небі золотим промінням
дзвенить відгоміном століть
Жайворонка спів.
Для тебе все це дорога матусю
Зелений травень шле низький уклін,
до стіп твоїх складає квіти рясні,
Пахучі — наче сонце весняні.
В цей день вітаємо Тебе сердечно,
Чи з нами ти,
чи десь далеко ти від нас,
Але в думках завжди ти з нами,
І очі сплакані за нами
Ятрять нам душу,
а руки струджені твої —
Немов лежать на нашій голові.

Леся УКРАЇНКА

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

Коханій мамі

Уже скотилось із неба сонце,
Заглянув місяць в моє віконце.
Вже засвітились у небі зорі,
Усе заснуло, заснуло й горе.
Вийду в садочок та погуляю,
При місяченьку та й заспіваю.
Як же тут гарно, як же тут тихо,
В таку годину забудеш лихо!

Кругом садочки, біленькі хати,
І соловейка в гаю чувати.
Ой, чи так красно в якій країні,
Як тут, на нашій рідній Волині!
Ніч обгорнула біленькі хати,
Немов маленьких діточок мати,
Вітрець весняний тихенько дише,
Немов діток тих до сну колише.

З НАГОДИ
ДНЯ МАТЕРІ

Юні читачі „Веселки", автори і співробітники шлють щирі вітання усім Українським Матусям, бажаючи здоров'я, щастя, успіхів у праці на благо Своїх Родин та Неньки-України!

ВЕСЕЛКА
THE RAINBOW
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

„Веселка" виходить з 15-го вересня 1954 року.

Головний редактор:

Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колеґія:
Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна), Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Еріки Слуцької

Published monthly, except July and August — bimonthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription $8.00 per year, UNA members $5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

На обкладинці: ілюстрація Еріки Слуцької — Рідна ненька всіх нас любить...

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА *Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ*

ВЕСНА

Закипіло усе, закипіло
Піною рожево-сніжно-білою.
Мовби білий коник — на припоні.
У рожево-білій короні.

То весна до нас завітала,
Й нашу яблуньку зачарувала.
Зодягла її в пишнії шати,
Від голівки — по самі п'яти.

Вітер з дива одразу спинився.
Й зачудовано зверху дивився,
Як ішла біла яблунька вгору,
По доріжці, до нашого двору.

Роман ЗАВАДОВИЧ

БЛАГОСЛОВИ НАС, БОЖА МАТИ!

До Тебе, Пресвята, з квітками
Ідем з любов'ю, мов до мами,
Схиляємось до ніг Твоїх,
До шати білої, мов сніг.

Благослови нас, Божа Мати,
На славу Богові зростати,
На радість людям і батькам —
Допомагай, Пречиста нам!

Не просим скарбів-самоцвітів —
Від них немає щастя в світі,
Та силу подаруй нам Ти
В чеснотах, в доброті зрости.

Знання і мудрість дай здобути,
Збороти всяке лихо люте
І ласку нам святу подай
Розвеселити Рідний Край!

Іван ФРАНКО

МАМО, ГОЛУБКО!

Тямлю, як нині: малим ще хлопчиною
В мамині пісні заслухався я;
Пісні ті стали красою єдиною
Бідного мого тяжкого життя.
Мамо, голубко! Зарання в могилі
Праця й недуга зложили тебе,
Пісня ж твоя в невмираючій силі
В моєму серці ясніє, живе.

Микола ЩЕРБАК

ПЕРЕДВЕСНЯНЕ

Вітер зиму розтряс,
І в лісочку
На горбочку
Виріс ряст, синій ряст.

Глянь кругом: вгору, вниз —
Вже весніє,
Сонце гріє,
Квітне жовтий нарциз...

Квіти жовті, квіти сині —
Милі барви в Україні!

ПЕРШИЙ ЛИСТ ВІД МАТУСІ

Оленка жила з мамою й татом на фармі. Матуся несподівано захворіла й лежала в шпиталі.

Тато завіз Оленку до бабуні, у велике місто. Бабуня дуже любила свою внучку. Не дозволяла їй виходити на вулицю, щоб не попала під авто. Оленка не нудьгувала, бо бабуня знала так багато всяких казок і розказувала їх дуже цікаво.

Бабуня носила окуляри. Дуже вже недобачала, але жваво господарювала. Знала напам'ять кожний куточок і кожну річ у своїй хатині. Тут вона хотіла дожити свого віку.

То було одного ранку... Біля дверей відізвався дзвінок. Коли Оленка відчинила двері, листоноша подав їй листа. „Для Оленки Гошуляк!" — сказав.

Для Оленки? Для неї? Невже? Врадувана, побігла до бабуні.

— Дивіться, бабуню. Лист до мене!

Бабуня зовсім не здивувалась, мов би це не перший лист до Оленки.

— А хто ж то пише то тебе?

— Не знаю. Може, мама?

— А ти поглянь, розкрий листа!

Оленка розірвала коверту. В ній була картка паперу, записана великими чіткими буквами, а внизу підпис: „Твоя мама".

— Так, це від мами! — сказала Оленка.

— Я так і думала. Подай мені.

Бабуня взяла листа, провела по ньому рукою, наче погладила, і послухала, як він шелестить. Віддала його Оленці. Оленка взяла листа й сіла мовчки на крісло.

— Чому не читаєш? — спитала бабуня. — Читай! Я теж хочу послухати!

Оленка навіть не подумала, що листа треба читати. Бабуня вже не могла читати, добре не бачила, а вона, Оленка... чи зуміє прочитати? Оленка мала вже віддавна український буквар. Мама й тато навчили її писати, вона вже й прочитала ввесь буквар, надрукований великими буквами. Але читати чиєсь письмо, лист? Чи вона зуміє? Та це ж не те, що буквар!

Оленка стала уважно приглядатись до перших слів листа й радісно зідхнула: вона зрозуміла написане. І вже відважно почала поволі, але голосно читати:

„Дорога моя Оленко! Вітаю тебе, моя донечко, а ти привітай від мене бабуню..."

Голос Оленки тремтів, коли читала листа. Час від часу зупинялася, коли якесь слово було довше, але читання йшло щораз гладше.

Матуся писала, що її здоров'я кращає, що вона може скоро вже зовсім видужає, а тоді тато приїде по Оленку. Ще й попросить бабуню приїхати з Оленкою на фарму. Мама дуже тужить за Оленкою. А чи Оленка чемна і слухає бабуню? Бабуня дуже добра, їй належить вдяка за опіку. Наприкінці сердечні поздоровлення від матусі.

Прочитала Оленка листа й зідхнула з полегшею. Це не було аж так дуже важко, як зразу думала. Від радости аж сльози виступили на очах. Та й гордість огорнула її. Це ж вона прочитала першого листа до себе — листа від матусі.

Бабуня поправляла на носі окуляри, жмурила очі. Була зворушена й мовчала. Мовчала й Оленка. За хвилинку запитала:

— Може, ще раз прочитати?

— Читай, читай! — згодилася бабуня, і Оленка вдруге прочитала листа.

Увесь цей день Оленчине серце немов наповнилося матусиними словами. Раз-у-раз їх повторювала, а за нею й бабуня. Слова матусі літали по кімнаті разом з сонячними променями, що вливалися крізь вікна. Так було їй на серці радісно, що ввесь час співала свою улюблену пісеньку „Сонечко, сонечко, виглянь у віконечко, усміхнись!"

По вечері Оленка взяла з собою листа до ліжка. Помолившись, спитала бабуню:

— Може, ще раз прочитати?

— Вже пізно. Прочитаєш завтра перед тим як напишеш мамі відповідь.

Вражена Оленка підняла високо голову.

— Алеж я не зумію написати!..

— Не турбуйся, я поможу, — сказала лагідно бабуня й погладила Оленку по голові. — Пора вже спати! Добраніч!

Оленка загасила світло, але ще довго не могла заснути. Засунула під подушку руку з листом. Це ж перший лист до неї! Ще й від матусі. Треба написати відповідь. Лист потішив її, бо Оленка так боялася за маму, за її здоров'я. Від радости і зворушення дівчинка тихесенько заплакала.

Заснула з обличчям, мокрим від сліз. Але на обличчі ясніла щаслива усмішка. Спала, а її рука держала матусиного листа.

Переказав Б. Данилович

Пояснення-словничок: **нудьгувати** — to feel lonesome; **коверта** — envelope; **чіткий** — виразний (clear, distinct); відрізняти від **читкий** (legible); **тремтіти** — дрижати (to quaver); **вражений** — astonished, surprised.

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

Ілюстрація Еріки СЛУЦЬКОЇ

КОНВАЛІЇ

Андрійко, як хлопець, любить тільки хлоп'ячі забави. Найприємніше бігати з м'ячем по подвір'ю, а коли ще й у товаристві з кимось, то це вже безмежне задоволення. Друге улюблене заняттям — рибалка. Рибалити він ходить тільки у товаристві тата. Вони до цього завжди ретально готуються: нашукують хробачків, лагодять вудиці, мама складає їм до торбини полуденок, бо вони все йдуть надовго. Дорогою вони розмовляють, а над річкою, або над озером сидять тихенько і тільки спостерігають за поплавками, коли вони зануряться у воду, щоб вчасно смикнути за вудицю, й тоді над головою злітає сріблястий злиточок — риба. Вони з татом завжди приносять риби на добру юшку. Ще Андрійко любить їздити на велосипеді, але тільки в товаристві Наталки, що живе поруч. Вона завжди їде слідом і весело сміється, бо він виробляє усілякі викрутаси на своїм велосипеді, навіть піднімає переднє колесо, а їде тільки на задньому. Наталка такого не вміє, але його підтримує на дусі.

Деколи Наталка зупиняється на лузі, куди вони їздять, і йде збирати квіти, а Андрійко чекає при дорозі. Звичайно, він нетерпеливиться і безперестанку кличе її:

— Чи ти вже, Наталко? І що в тих квітах? Зараз зів'януть, то пощо їх зривати?

— Вони дуже гарно пахнуть, — відповідає на те Наталка. — І дуже гарні. Тільки подивися...

Але Андрійко навіть не хотів дивитися, бо квіти — не чоловіча справа. А коли Наталка підносила до його носа зібрану китицю, він навмисне відвертався.

Та ось одного разу сталося непередбачене. Вони з татом рибалили, і раптом на гачок вхопилася така велика риба, що вудиця зламалася, коли витягали її. Звичайно, після того тато захотів зловити ще одну таку, й Андрійко віддав йому свою вудицю, а сам побіг на лужок.

На лузі було багато квітів. Андрійко навіть пошкодував, що немає Наталки — вона б дуже тішилася. І тут йому вперше спало на думку: а чим то вона, власне, тішиться, що такого незвичайного є в квітах? Він зупинився і став приглядатися. Назви квітів він знав, бо Наталка весь час їх називала. Тепер була весна і густо цвіли конвалії. Вони ніби затягнули поле біло-зеленим покривалом. Було їх так густо, що й ступити ніде.

Андрійко нагнувся і пильно вдивлявся на квіти. Від них линув такий чарівний запах, що здавалося, ніби тут фабрика парфумів. Але Андрійко так і не простягнув руки, щоб зірвати бодай одну цвітку. І раптом йому здалося, що конвалії дивляться на нього. Так-так, дивляться... Він навіть протер очі, бо ж такого не могло бути справді. Але ж ні — вони дивляться. Навіть одна моргнула. А ось і друга моргнула, і — третя... Ой, що це, таж вони всі моргають до Андрійка, то закриваючи, то розкриваючи свої білі пелюсточки. І тут Андрійко почув ласкавий шепіт:

— Чому ти не любиш нас? Чому ти не любиш нас? Хіба ми не гарні, хіба ми не пахнемо, хіба наші личка не білі?

Андрійко перелякано озирнувся, але тато виднівся на березі озера, то ж не було тут нікого більше і нема чого боятися. Він знову подивився собі під ноги. І знову почув той

самий шепіт. Поле жило, дихало, пахнуло, переливалися зірками-діямантами роси на зеленому листячку. А квіточки продовжували все так же моргати. Й Андрійко, вже без страху, нагнувся нижче, приглядаючись до міцної, найвищої гілочки конвалії. На ній легенько колихалися білі квіточки, від найбільшої внизу, до найменшої вгорі. І з кожної усміхалося дівоче личко. Одне було зовсім як Наталчине, друге... Але він більше не міг сказати, до кого вони подібні. Проте були такі гарні, такі веселі, що Андрійко мимоволі всміхнувся: от не знав, де шукати товариства, а воно — поруч... Він простягнув руку до гілочки, але тут же відсмикнув. На цей рух всі личка заусміхалися і зашепотіли:

— Ти можеш нас зірвати, якщо ти любиш нас... Вдома ми будемо довго прикрашати твою кімнату... Або можеш подарувати нас комусь, кого дуже любиш...

— Але я ніколи не збираю квітів, — промовив Андрійко. — Мені буде соромно... Наталка буде сміятися...

— Всі жінки і дівчата люблять квіти, — знову заусміхалися квіточки конвалії. — І ми щасливі, що можемо тішити їх... Але нам потрібен хтось, хто може нас репрезентувати, бо самим нам не вибратись з цього лугу...

— О, в такім разі я зроблю це, — погодився Андрійко і несміливо зірвав першу гілочку.

— Мене теж, мене теж візьми додому, — зашепотіли інші личка. — Ми всі хочемо подивитися, як живуть люди... Але тут почувся густий шелест і десь з глибини виринув голос: — Не поспішайте всі покинути луг, хтось мусить залишатися, щоб наступного літа дати нове покоління конвалій...

— О, це правда, — погодився Андрійко. — Інакше тут не буде такого чудового лугу і я не зможу прийти до вас знову.

Він зірвав ще кілька гілочок, склав у маленьку китичку й обережно почав виступати з-поміж квітів.

На березі озера він покропив конвалії водою, щоб їм не було гаряче від сонця. Але тато вже не рибалив, а чекав на нього, й вони швиденько зібралися додому. Дорогою Андрійко весь час поглядав на квіти і бачив, що вони тішаться і підморгують йому. Він подумав, що покладе їх на столику, так, щоб ніхто не бачив, але конвалії, видно, відгадали його думки, бо загойдалися і зашепотіли:

— Подаруй нас своїй мамі, вона напевно дуже любить квіти...

Справді, моя мама любить квіти, а я ніколи про це не подумав, засоромився Андрійко. І коли вони підійшли до хати, Андрійко, приховуючи незручність, простягнув мамі, що саме вийшла їм назустріч, китичку конвалій. Те, що сталося у цю хвилину з маминим обличчям, він ніколи не забуде: мама ніби змінилася, очі засяяли, як росинки на лузі, і йому стало прикро — чому він раніше не знав, що квіти мають такий дивний чар.

Вітаємо дитячу письменницю і поетку
ГАННУ ЧЕРІНЬ
з прийняттям до Спілки Письменників України

Ганна Черінь

Ганна ЧЕРІНЬ

КВІТИ ДЛЯ МАМИ

Травень — це місяць трави,
Місяць пахучих квітів.
Їх ти в лісочку нарви
В День Матерів для привітів.

Кращого дару нема,
Як той ромен і дзвіночки,
Як назбираєш сама
В полі або у лісочку.

— Де ж той лісочок знайти?
Як відшукати дорогу?
— А ти татуся проси,
Щоб тобі дав допомогу...

Вольдемар БОНЗЕЛЬС

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

Переклад з німецької мови

(Продовження. Початок у числі за червень 1993 р.).

XI

Поблизу того дупла, в котрому Майя впорядила своє літнє житло, в корі сосни оселився жук-корогризок Фридолин із своєю родиною. Це був працьовитий і поважний жук, що над усе опікувався своїм родом і досяг своїми турботами великих наслідків. З гордістю дивився він на своїх синів: їх було щось коло півсотні, і всі вони, живі і рухливі, подавали великі надії. Кожний із них пробив під корою дерева свій власний закрутистий хідник і почував себе в нім дуже добре. Ввесь образ цього маленького брунатного створіння з його щитом на грудях, що схожий був на занадто велику голову, і з короткими, трохи гейби приборканими крилами, здався бджілці нашій дуже смішним. Але вона знала, що це небезпечний жук, здатний вельми пошкодити навіть могутнім деревам. Треба було лише таким жучкам цілою громадою напасти на якесь дерево, як воно невдовзі починало хиріти, шпильки або листя з нього осипалися, і зрештою воно умирало, бо не в силі було змагатися з цими дрібними опришками, що руйнували його кору. Оповідають люди, що від цих розбійників гинули цілі ліси.

Майя давно запізналася з Фридолином; вона знала, що люди не люблять його і його рідню, але сама вона вважала його вдачу й думки за такі, що гідні уваги, і не соромилася його товариства.

Одного разу жук прийшов до неї дуже рано і спитав, чи добре їй спалося.

— Ви не збираєтеся вилетіти?

— Ні, сьогодні дуже вітряно, — відповіла Майя. — А як живеться вашим дітям?

Фридолин подякував.

— Я більше не можу стежити за ними, але маю в Бога надію, що їм добре.

Він зідхнув і додав:

— Ах, життя було б дуже гарним, коли б не було на світі дятлів.

— Так, так, — згодилась Майя, — справді дятел пожирає все, що находить.

— Та це ще було б півлиха, — зауважив Фридолин. — Коли б він поїдав лише тих легкодушних комах, що гуляють на корі дерева, то я сказав би тільки: ну що ж, нема на те ради — і дятлові їсти треба. Але ця птиця нишпорить язиком по всіх щілинах і розколинах кори. Навіть у наші куточки залазить її язик, і все, до чого він доторкнеться, зразу ж прилипає до нього, і дятел цупить все те собі в горло.

— Боже, яке страхіття! — скрикнула Майя. — Чого тільки не буває в світі!..

— Так, Так... Ще недавно так загинула моя зведена сестра. Колись розповім вам про це, а поки що бувайте здорові!

— Ходіть здорові, — звичайненько кивнула голівкою Майя і, зоставшись саме, довго ще думала про те, що їй оповів корогризок.

(Продовження в наступному числі).

Слова: Віри БАГІРОВОЇ
Музика: Івана ФІЦАЛОВИЧА
Сценічний уклад: Ярослави БАК

Ілюстрація Еріки СЛУЦЬКОЇ

Вінець Марії

(Вистава на одну дію до Дня Матері)

Дійові особи: *ангели, Марія, Ісусик, Дзвіночок, Лелія, Рожа, Фіялка.*

На фоні літньої днини городець з квітами. Марія порається в квітнику, голубить квіти, від дотику її рук квіти піднімаються. На авансцені двоє ангелят зі свічечками в руках, що символізують бездонність неба.

Ангелики:
— Що то за хата благодати,
Городець з квітами при ній?
— Та ж то Марія — Божа Мати,
Леліє квітоньки землі.

Ангелики непомітно сходять з поля зору, приєднуючись до хору ангелів за кулісами.

Марія:
Діточки маленькі, квіти,
Де живе терпіння,
Там приходить в цьому світі
Ласка і спасіння.
Не залишить Бог нікого,
В кожне серце зійде.
Радість матимуть у Бога
Ті, що терплять кривди.

Фіялка (вона весь час перебуває в центрі між квітами):
Усміхнись, Лелійко, Рожо,
Не сумуй, Дзвіночку!
Будуть нині квіти гожі
У святім віночку.

Квіти:
У віночку? У святому?
У віночку слави?
Звідки це тобі відомо?

Фіялка:
Ангели сказали!

Квіти:
Цей віночок для Марії?
Для Месії неньки?
Коронує хто? Месія?

Рожа:
Дзвонику рідненький,
Я хвилююсь і палаю,
Чи мій цвіт годиться?

Лелія:
Гордість серденько сповняє:
Марія — цариця!

Дзвіночок:
Зашуміла вся Вкраїна...
Квіти величаві,
Ми зустрінемо новину
Хороводом слави.

Танець квітів під плавну, божественну мелодію, котра кількома тактами починала виставу. В кінці танцю квіти розходяться, утворюючи нетісне півколо. Через нього з-за куліс до центру проходить Марія з Ісусиком, з ними Старший Ангел. Хор ангелів, що супроводжував їх до квітів, розташовується поміж квітами.

Ісусик:
Неньці, що мене жаліє,
Землю любить, цвіт леліє,
Хочу царство світу дати,
Царицею величати.
В корону дати колір літа
І колір неба в цих краях,
Бо найкрасивіша у світі
Є рідна ненечка моя.

Щоби в короні були квіти,
Які дарують людям рай,
Бо найдобріша в цілім світі
Є рідна ненечка моя.
(Підходить до квітів):
Дзвіночку, брівоньки крилаті,
Ти згоден квіточку віддати?

Дзвіночок:
Мій спів, мій колір, моя пісня —
Усе це Матері Пречистій.
Бери, що хочеш, до вподоби,
Для доброчесної оздоби.

Ісусик:
Фіялко, панночко зориста,
Чи даш ти квіточку в намисто?

Фіялка:
Чи ж я достойна слів Месії
І ласки доброї Марії?
Бо ж я маленька і дрібненька.
Візьме мене Цариця-Ненька?

Ісусик:
Достойні всі, хто серцем щирий
Понад усе, хто Богу вірний.

Ісусик (до Рожі):
Красна Рожо, квіт огненний,
Ти підеш у вінок до мене?

Рожа:
Зоре тайна, сонце світле,
Забери мої всі квіти!

Ісусик бере з голови Рожі квіточку, ангели вплітають її у вінок.

Ісусик:
Лілієчко сніжно-біла,
Твоє личко помарніло,
Жаль тобі город лишити,
Мій віночок прикрасити?

Лелія:
Я жалю зовсім не маю
Бо Марія — ключ до раю,
Мати Божа пресвятая...
На мій цвіт, бери, благаю!
І постав його до Рожі,
Наш Месіє, Сину Божий.

Ісусик коронує Марію пречудовим віночком квітів.

Ісусик (продовжує):
Мамо, ненько найсолодша,
Дарували найдорожче
Ви мені і цьому квіту.
Нині я дарую світ Вам.

Ваша ця земля, держава
Для Покрови і для слави!

Старший ангел:
Благословенний нарід буде,
Де наречуть Марію люди
Царицею у всіх церквах...

Мелодія пісні „Радуйся, Пречиста!" Ангели виходять і в колі вклякають до Марії та

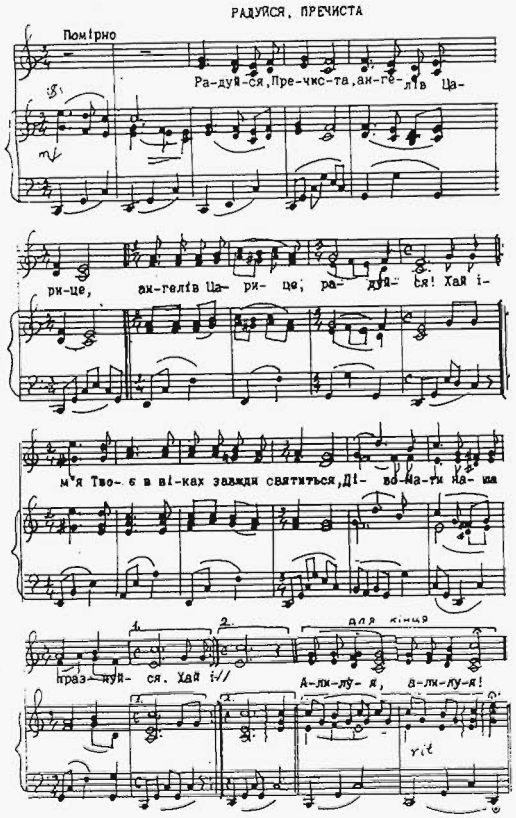

Мирослава БРОНІЧ *Ілюстрація Еріки СЛУЦЬКОЇ*

КАЗКА ПРО ДОБРОГО ҐНОМИКА

На галявині дрімучого лісу стояла хатка. Там жив багато-багато років маленький Ґномик. Він був дуже добрий і розумний. Ґномик знав багато таємниць лікування і завжди відгукувався на допомогу всім мешканцям лісу.

Всі в лісі дуже любили Ґномика. Він був такий маленький, ледь помітний. На його шийці висів маленький дзвоник. Він видзвонював кожний його крок, і можна було почути, де проходить Ґномик.

Вночі йому допомагав маленький чарівний ліхтарик. Він підказував дорогу до того, хто його чекав.

Якось раз вийшов Ґномик на прогулянку. Чує... Під опалими листочками хтось ойкає:

,,Ой, ой пече! Ой, болить!"

,,Хто це? Дивиться... А це грибочки-бідолашки.

,,Що з вами?" — запитав Ґномик.

,,Щойно пройшов такий кислий дощ, нам сильно в горлі запекло і заболіли животики", — відповіли в один голос грибочки.

,,Зараз я Вам допоможу," — сказав Ґномик і побіг швидко додому.

Закінчення
,,Вінець Марії".

Ісусика, підносячи вгору до них руки, складені як до молитви. Проходять коло слави і розташовуються, знову поміж квітами. Фіялочка складає до стіп Марії зібраний в кінці танцю квітів букет. Ангельський хор співає величальну пісню.

РАДУЙСЯ, ПРЕЧИСТА!

Радуйся, Пречиста, ангелів Царице,
Ангелів Царице, радуйся!
Хай ім'я Твоє в віках завжди святиться.
Діво-Мати наша, празнуйся!

Радуйся, Пречиста, Пастирева Мати,
Пастирева Мати й дітвори.
Дай всім дітям нашим радости багато,
Захисти від зла і від біди.

Радуйся, Пречиста, Пресвята Святине,
Всі провини наші нам прости,
Як заступниця небесна України,
Наш народ у вірі просвіти!
Алилуя, алилуя!

Завіса.

Вдома заварив він всякого зіллячка і напоїв ним малесеньких грибочків. Їм зразу стало легше, і вони на очах Ґномика попідростали.

,,Дякуємо тобі, Ґномику. Ми думали, що з під листочків і не вийдемо", — хором проговорили грибочки.

Ґномик хотів уже вертатися додому, як тут хтось тяжко задихав. Цей хрип щораз підсилювався. І він побачив, як тендітні берізки задихаються від тяжкого дихання.

,,Ви що, берізки, застудились? — запитав схвильовано Ґномик.

,,Ми задихаємось від такого повітря. Вітер приніс щось таке неприємне. Нам тяжко дихати", — ледь відповідали берізки.

,,Так далі неможливо", — подумав Ґномик. ,,Треба звернутися за допомогою до людей".

,,Я постараюсь чимось допомогти", — сказав Ґномик і вирушив у дорогу.

Довго він йшов... Вже виднілося місто з високими будинками та різнокольоровими машинами, які весь час кудись поспішали.

Ґномик дуже втомився і сів під липкою відпочити. Недалеко пробігали два хлопчики. Один з них зауважив Ґномика і підбіг до нього.

,,Дивись, який гарний Ґномик", — вигукнув менший хлопчик. Він взяв його на долоню: — ,,Звідки ти тут взявся?"

І Ґномик розповів їм про біду лісових мешканців.

,,Нам треба в дзвони бити і всім спішити на допомогу лісові", — вигукнув Ґномик і задзвенів своїм дзвіночком. Здавалось, що звуки йдуть не від маленького дзвіночка, а з великої дзвінниці.

На цей зов збіглися люди.

Ґномик розповів їм про те лихо, яке сталося в лісі. Він високо підняв ліхтарик, і люди зразу побачило зло і добро.

Більше не могли вони терпіти підступне зло і почали вирубувати його з корінням. Але з кожного кусочка зла пускався новий пагінець, і виростало нове зло.

Стомлені люди сіли відпочити.

Вже темніло... Та ось на горизонті з'явилася якась ,,летюча тарілка" і наближалася до людей. Раптом вона впала на землю, і з неї вийшли такі маленькі чоловічки, як Ґномик. Вони підійшли до людей і сказали: ,,Ми почули вашу біду і прийшли на допомогу". Потім всі одноразово натиснули в себе з лівого боку червоні ґудзички і здалося що в них інтенсивно запрацювало серце. Від такого серцевого биття почало гинути все зло. І раптом його не стало.

Люди дуже зраділи. Вони подякували маленьким чоловічкам. А Ґномик в знак подяки подарував їм свій чарівний дзвоник.

Маленькі чоловічки побігли до своєї ,,тарілки", сіли в неї і враз зникли.

А люди зажили в добрі та злагоді і допомагали Ґномикові ростити лісових мешканців.

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

Наталія КІБЕЦЬ

ХРИСТЯ

Є у нас маленька Христя,
ще не ходить у намисті,
Зате має очка сині,
як озерця у долині.
Бровенята вже чорненькі
й губоняточка пухленькі.
Все в усмішечку складає,
рученятками махає.
Всіх до себе прикликає
А-гу-гу, го-го, га-га!!!
Хоче, щоб її носили,
бавились і говорили,
Навіть пісеньки співали,
і багато колихали.

У „ВЕСЕЛЦІ" ГОСТЮЄ „БУКВАРИК"

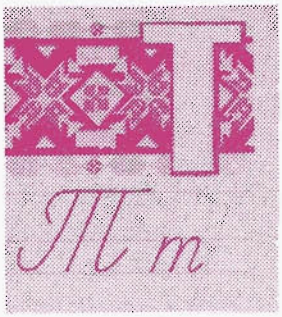

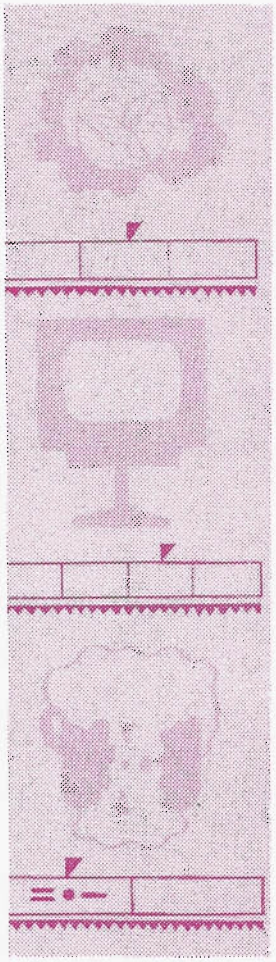

З УКРАЇНИ

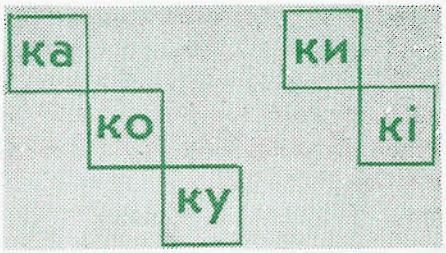

Диво-скринька,
в ній вікно,
У вікні —
Щодня кіно.

(Телевізор)

Ніс в сметані в нього й ротик.
Відгадайте, хто це?

(Котик)

У нас канат. У Насті нитки.
Нитки тонкі. А канат?
Канат _____.

Три курочки, три курочки
Жито молотили,
Три півники, три півники
До млина носили.
Цап меле, цап меле,
Коза насипає,
А маленьке козенятко
Мірку підставляє.

Не дід, а сивий,
Не спить, а стелиться
Вкриває землю й океан.
А звуть його...

(Туман)

— Є у мене вірний друг,
Має він чудовий слух
І говорить голосами
Моїх друзів, тата й мами.
Як же звати мого друга!
— Всім відомо, це — папуга!
— Помиляєшся, Антон.
Зветься друг мій
Телефон

І. Січовик

а у о и і м н в л с к п р т

Не живе, а за людиною ходить.

(Тінь)

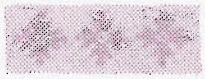

НАШІЙ ЛЮБІЙ НЕНЬЦІ

До 1939 року свято Матері святкували на Україні як всенародне. Пропаґував його й дитячий журнал „Світ дитини", який виходив у Львові в довоєнний час. Тепер свято Матері на Україні відроджується спільно з відродженням українських національних традицій. Особливістю для проведення цього свята є оформлення залі чи групової кімнати. Оскільки на Україні Мама була завжди у глибокій пошані, як продовжувачка роду і як берегиня буття, її свято завжди відзначали у рідній оселі. Отже, залю прикрашають у традиціях житлової кімнати, з особливостями українського інтер'єру: вишивані рушники, серветки, керамічний посуд, в'язки трав-оберегів, портрет Великого Кобзаря, образ Божої Матері.

СЦЕНАРІЙ СВЯТА

Урочисто в залі чи хаті. Діти в національному одязі зустрічають гостей з хлібом-сіллю на вишитому рушнику. Лине вкраїнська мелодія.

1 дитина:
Гостей дорослих
ми вітаємо щиро.
Стрічаємо з хлібом,
любов'ю і миром.

2 дитина:
Для людей відкрита
Наша хата біла,
Тільки б жодна кривда
В неї не забігла.

3 дитина:
Благословен той день і час,
Благословенна Божа Мати,
Що народила нам Христа,
А отже, наші свята.

1 дитина:
Дай нам в ласці Божій жити,
В святості життя скінчити,
В небі Бога вихваляти,
Вдячну пісню дарувати.

Діти виконують одну з церковних пісень до Матері Божої.

2 дитина:
Ми є діти українські,
Хлопці та дівчата.
Рідний край наш Україна,
Красна та багата.

3 дитина:
Зацвітає калина, зеленіє ліщина,
Степом котиться диво-луна.
Це моя Україна, це моя Батьківщина,
Друга мати. Одна!

Діти виконують або гуцульський таночок, або танець „Веселі черевички", або „Козачок".

1 дитина:
Люба наша нене,
Калиновий цвіт,
В тобі, рідна нене,
Весь наш білий світ.
Ти — наш скарб найбільший,
Ти — наш цвіт живий,
Ти — наша перлина,
Образ дорогий.

2 дитина:
Поклін Тобі, Тобі, кохана,
В день цей великий, люба ненько!
За ті важкі години ранні,
За золоте твоє серденько,
Що все віддало б в любім зриві,
Щоб тільки ми були щасливі!

Діти вклоняються присутнім жінкам і дарують їм приготовлені даруночки.

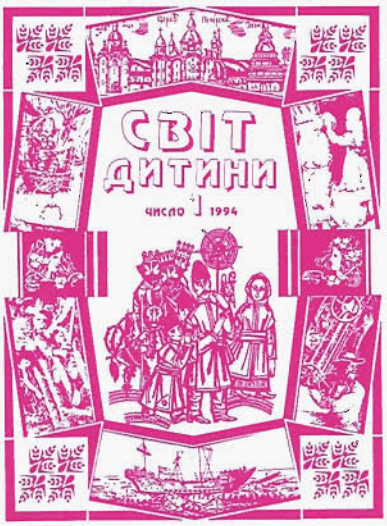

У Львові відновив своє життя дитячий журнал „Світ Дитини". Журнал „Веселка" щиро вітає його!

Неля Лисенко,
завідуюча катедрою дошкільної педагогіки й психології Прикарпатського університету.

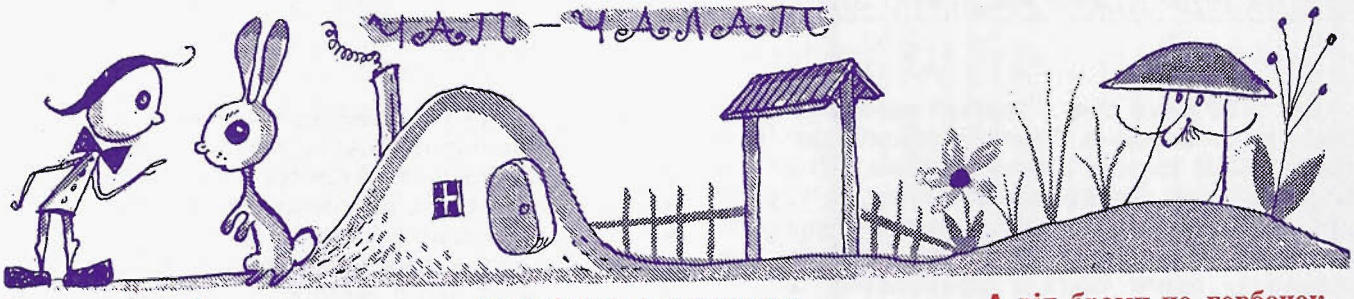

Розкажи но, Яцю-друже,
Як ти маму любиш дуже?

Я люблю так дуже маму,
Як від хати — аж по браму,

А від брами по горбочок,
Де сидить Грибок паночок.

Від Гриба ще далі, далі,
Аж до Білки, панни Валі.

А від Білки по край лугу,
Де щось страшить: „Пу-гу! Пу-гу!"

Звідти далі до потоку,
Там, де Жабка білоока.

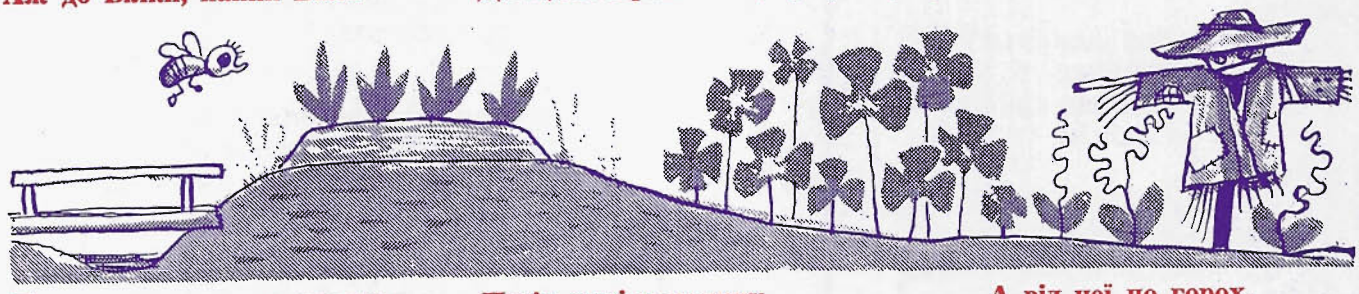

Від потоку — через кладку,
А від кладки аж по грядку.

Потім далі у долину,
Аж по тую конюшину.

А від неї по горох,
Де стоїть страхополох . . .

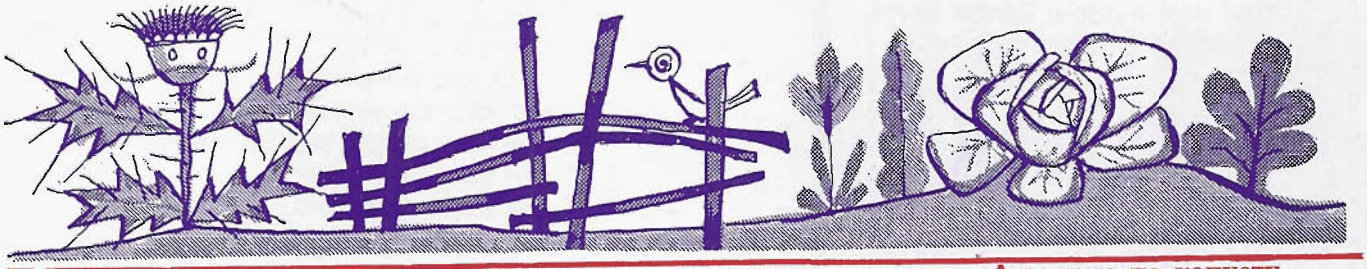

Ген-ген далі через поле,
Де стоїть Будяк і коле,

А там аж по огорожу,
Що я перелізти можу,

А за нею по капусту,
Що якраз для мого „ґусту".

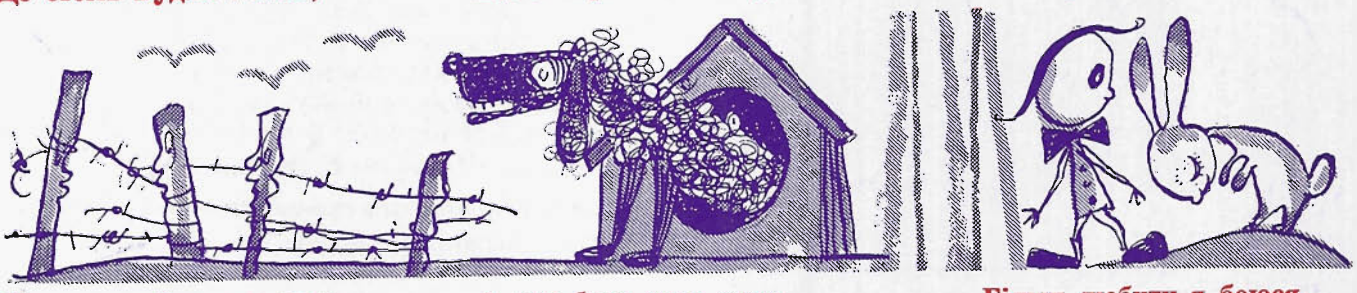

Маму я люблю ось доти,
Дальше ні! — Там тин із дроту,

А там буда коло хати,
А в тій буді пес кудлатий.

Більш любити я боюся,
Тож хай вибачить мамуся.

(Текст і ілюстрації Е. Козака)